

1 SKYRIUS

Jei norite žinoti, kokia kėdė namuose yra patogiausia, atidžiai pažvelkite į savo šunį – jis snaudžia kaip tik ant tokios. Be to, įtariu, kad nežinomasis, kažkada pasakęs: „Nežadinkite miegančio šuns!“, iš tikrųjų niekada nėra miegojęs šalia ramiai šnopusiančio mopso ar pudelio. Kitaip sparnuoto posakio autorius pasipiktinęs būtų taręs visai ką kita, pavyzdžiui:

– Nedelsiant išmeskite šį padarą iš lovos! Negaliu nei pasisukti, nei pajudėti, nei kojų ištiesti!

Niekaip negaliu paaiškinti, kodėl mažytis jorkšyro terjeras, nugrimzdęs į šuniškojo Morfėjaus glėbį, virsta betono luitu. Gyvūno beveik neįmanoma stumtelėti! Visi, miegantieji kartu su savo augintiniais, mane tikrai supras. Beje, atsiprašau, kad netyčia atskleidžiau svetimas paslaptis, bet dauguma šeiminkų iš tikrųjų dalijasi lova su šunimi. Juk daugelis keturkojų, nepaisydami šiek tiek protestuojančių šeiminkų, elgiasi atkakliai ir vakare vis tiek išsitiesia jų lovose. Netikėkite tais, kurie griežtai tvirtina: „Manoji čihuahua gerai žino savo vietą, naktis ji leidžia ant kilimėlio prie durų.“

Ak, tai – netiesa! Greičiausiai toji čihuahua ramiai snaudžia dvigulėje lovoje po pūkine antklode arba, visiškai suįžūlėjusi, įsitaiso ant „griežtojo“ šeiminko pagalvės. Paprasčiausiai žmonės gėdijasi prisipažinti, kad jų namuose šuo ar katė yra svarbiausia būtybė. Be to, yra ir tokių, kurie nė už ką negalėtų išsiduoti, kad namie šeiminkauja papūga arba – o, siaube! – žiurkėnas.

Nesu kamuojama kompleksų, todėl sąžiningai sakau: esu priversta miegoti su mopsių gauja – Mulia, Fenia, Kapa ir Ada, kurios nevaržomai išsidrebia lovoje, versdamos mane, nelaimingąją, gulėti neįtikėtinai nepatogiai. Kartą Kiriūska man parodė naktį fotografuotą nuotrauką ir sukikeno:

– Lempa, pažvelk, labai juokinga! Ar ne? Gal nusiųskime į laikraštį „Juokimės visi“? Jie tokias nuotraukas mielai spausdina.

Šiandien rytą, lygiai septintą, išgirdusi įkyriai skambant žadintuvą, mėginau iškart atsistoti ir nusikloti antklodę. Kur tau! Pūkinę antklodę buvo užgulusios Kapa su Fenia, o Mulia su Ada, įžūliai įsitaisiusios ant pilvo, neleido net krustelėti. Supratusi, kad nepavyks nustumti dviejų daugiau nei po dešimt kilogramų sveriančių šunų, nutariau tiesiog iššliaužti iš po jų. Mopsės iškart labai pasipiktino. Mulia pakėlė savo apskritą galvą ir piktai sulojė:

– Au!!!

Ada tik priekaištingai atsiduso, bet taip išraiškingai, kad kažkodėl pradėjau teisintis:

– Mergaitės, turiu eiti į darbą...

– Au, – suirzusi atsiliepė Muljana.

– Rrrr, – suurzgė Ada.

Fenia ir Kapa, dar neatsimerkusios, pratisai suinkštė:

– U-u-u...

Ramikas ir Reičelė, drybsantys kambario viduryje ant kilimo, visiškai nereagavo į mopsių keliamą šurmulį. Tik nereikėtų manyti, kad „kiemterjeras“ ir stafordšyrė – mieli, inteligentiški šuneliai, suprantantys, kad jų šeimininkė Jevlampija Romanova dieną normaliai jausis tik tada, jei naktį pavyks gerai išsimiegoti. Ramikas ir Reičelė paprasčiausiai netelpa lovoje, o miegamajame įsitaiso tik todėl, kad čia yra minkštas kilimėlis, kitų namiškių kambariuose – vien „nuogas“ parketas. Taigi „kiemterjeras“ ir stafordšyrė iš tikrųjų nepuoselėja karštų jausmų Lempai, juos labiau žavi natūralus grynos vilnos siūlų kilimėlis.

– Gana širsti! – nusižiovavau. – Deja, turiu skubėti į darbą. Taip, taip, sekmadienį, sausio mėnesį, kai lauke tamsu, sniega, pusto, siaučia pūgos, potvyniai ir užtemimai. – Lio-

viausi vardyti gamtos negandas, suvokusi, kad dėl potvynių ir užtemimų, regis, šiek tiek persūdžiau. Juk man, kad jausčiausi labai nelaiminga, pakanka sniegingos ir apniukusios dienos. – Nagi, mergaitės, kelkitės!

Norėdama pasijusi žvalesnė, nuėjau į vonią. Kodėl turėčiau kulniuoti į biurą, kai visi normalūs žmonės po sunkių darbų ilsisi? Na, už tai turiu būti dėkinga Vovkai Kostinui – tai jis įtaisė bičiulę į privačią detektyvų agentūrą, kuriai vadovauja jo senas pažįstamas Jurijus Lisica. Tiesą sakant, iš pradžių dėl to neapsakomai džiūgavau. Regėjosi, kad išsipildė mano didžiausia svajonė – pagaliau būsiu tikra seklė ir galėsiu dirbti darbą, kuriam ir esu sutverta.

Prieš pirmąją darbo dieną nesudėjau bluosto visą naktį, įsivaizdavau didžiulį kelių aukštų pastatą su gausybe laboratorijų ir daugybe zujančių darbuotojų. Neslėpsiu, ne tik džiaugiasi, bet ir baiminausi. Juk teks susidraugauti su nepažįstamais žmonėmis, ir dar neaišku, ar pritapsiu. Labai gerai pamenu, kiek rietenų būta simfoniniame orkestre, kuriame aš, visiškai niekam nekliudydama, ilgesingai „gnaičiau“ arfos stygas. Regis, muzikantai – talentingi žmonės, visi baigę konservatorijas, – tiesiog privalo būti inteligentiški. Ogi ne! Tokių keiksmoždžių, kaip užkulisuose, daugiau niekur nesu girdėjusi. O kiek apkalbų sklandė tarp orkestrantų, kiek tulžies kolegos liejo, išvydę vieną smuikininę, vilkinčią naujus kailinius! Kokių tik spėlionių neišsakė „simfoninės“ ponios, svarstydamos, kuria kūno vieta gražuolė užsidirbo neįmantrius nutrijų kailinius! Kada nors įsidrąsinsiu ir papasakosiu apie dramatiškas audras, siautusias prieš išvykstant gastrolių į Prancūziją ir Angliją. Ką ten kapitalistinės šalys! Net išvyka į Bulgariją, kuri seniai buvo laikoma šešiolikąja SSRS respublika, kolektyve kėlė jausmų audrą. Todėl, turėdama karčios patirties ir svajodama apie seklės darbą, pradėdavau panikuoti vien pagalvojusi, kad neišvengiamai teks susitikti su naujais kolegomis. Maniau,

kad šie iškart turėtų pajusti man antipatiją, nes paskutinio gimtadienio proga Seriožka ir Julečka man padovanojo dailius kailinius, o Katia ir Vovka – karališką dovaną: visiškai naują automobilį – mažytį, judrų, mažalitražį, kuris patiko iš pirmo žvilgsnio, nes turėjo didelius žibintus, o kėbulas buvo šviesiai žalsvos spalvos.

Įsivaizduokite, kaip nustebau, pamačiusi, kad agentūra neturi jokio prabangaus pastato ir yra įsikūrusi mažame daugiaaukščio namo kambarėlyje, kurį Lisica nuomoja labai nebrangiai. Paaikšėjo, kad neteks derintis ir prie darbo kolegų, nes būsiu vienintelė Jurkos agentūros darbuotoja. Po dviejų dienų suvokiau dar vieną tiesą: mano viršininkas – nepataisomas mergišius. Tiksliau sakant, ne visai taip – Jurasikas nepaliauja ruoštis vestuvėms, net nuneša pareiškimus į Civilinės metrikacijos biurą, bet greitai įsimyli kitą merginą. Beje, apie asmenines Juriko savybes jau esu pasakojusi.*

Taip ir dirbame: aš ištisas dienas sėdžiu kontoroje, o Jurasikas mėgina kurti šeimą. Iš pradžių buvo labai liūdna, bet vėliau man pavyko mikliai išnarplioti keletą detektyvinių pinklių, tad dabar padėtis pasikeitė. Kartais vienu metu sulaukiame dviejų klientų, tada Jurikui tenka liautis meiliai suokus ir pradėti dirbti, nes aš, kad ir labai norėčiau, susidvejinti negebu.

Vienas privalumas, susijęs su mano nauju darbu, – neseniai įgijau pažymėjimą. Solidų, su herbu! Jis, tiriant bylas, yra labai naudingas. Tiesa, prieš porą dienų jį pamečiau ir labai nuliūdau. Bet netrukus radau savo „viršelius“. Ir ne kur kitur, o savo rankinėje, kišenėlėje, kuri užverinama užtrauktuku.

Dabar mano viršininkas vėl su nauja pretendente į „ponios Lisicos“ titulą išskrido į Emyratus, šildo kaulus ant įkaitusio smėliuko. Siūlė ir man pailsėti, bet turiu vieną

---

*Apie tai išsamiau skaitykite „Miledos“ leidyklos išleistoje Darjos Doncovos knygoje „Beprotiška Monomacho kepurė“. – *Leid. past.*

svajonę: labai noriu persikraustyti gyventi į užmiestį. Mūsų didelei šeimai ir gaujai šunų šviežias oras labai reikalingas. O svajonei įgyvendinti reikia pinigų, ir juo daugiau jų turėsiu, tuo gražesnę kotedžą ir didesnę sklypą įsigysiu.

Todėl dabar, burnodama plikledį ir sniegą, važiuosiu į kontorą. Rytą, devintą valandą, turėtų ateiti pelninga užsakovė. Vakar, tikslindama susitikimo laiką, mergina nervingai riktelėjo:

– Sumokėsiu jums tiek, kiek norėsite. Svarbiausia, kad padėtumėte!

Nuo to laiko, kai pradėjau dirbti pas Juriką, mūsų biuras labai pasikeitė. Man šovė mintis, kad posakis „pagal drabužį sutinka...“ tinka ir tarnybinėms patalpoms. Todėl pripirkau nebrangių knygų lentynų ir prigrūdau „Teismo medicinos“, „Kriminalistikos“, „Pasaulio pistoletų“ tomų ir kitų specialiosios literatūros leidinių. Be to, dabar mūsų biuras yra perskirtas į dvi zonas – dešiniajame kampe stovi du foteliai, toršeras ir mažas stalėlis, o kairiajame – rašomasis stalas, kompiuteris ir dvi kėdės. Tiesą sakant, nesu ypatinga kompiuterių specialistė, bet, išvydę sisteminį bloką ir monitorių, lankytojai palankiau vertina ir įstaigą. Stalas nuklotas įvairiais dokumentais, šalia stovi keturi telefono aparatai. Trys jų – vien butaforija, juk agentūra atrodo solidžiau, kai joje daug biuro technikos. Be to, su kaimynėmis, už sienos esančios sekso reikmenų parduotuvės pardavėjomis, esu sutarusi: jei prireiktų potencialiam klientui sudaryti pribloškiantį išpūdį, stversiu ragelį, surinksiu jų numerį ir meiliai paprašysiu:

– Lenočka, atneškite kavos.

Po kelių minučių, dėdamasi esanti mano sekretorė, pasirodytų viena pardavėja. Suprantama, arbatą, kavą, sausainius ir saldainius perku pati, o su merginomis iš sekso reikmenų parduotuvės esame sutarusios dėl barterinių mainų.

Tarkime, jei tikimasi parduoti brangią prekę, o pirkėjas dar abejoja, pardavėjos nepastebimai pasikviečia mane. Aš deduosi mergina, džiūgaujančia dėl parduotuvėlėje įsigytų erotinių apatinių, arba ponija, liaupsinančia vyrą, nupirkusį kažkokį daikčiuką intymiems malonumams. Trumpai tariant, visos esame patenkintos – ir aš, ir pardavėjos. Savi-tarpio pagalba – svarbus dalykas!

Šiandien, įžengusi į biurą, pakabinau striukę į spintą ir išgirdau skambant telefoną. Ne mobilųjį, o vienintelį veikian-tį iš keturių ant rašomojo stalo esančių aparatų. Kilstelėjau ragelį prie ausies ir išgirdau:

– Alio, čia Laura. Buvau susitarusi šiandien su jumis su-sitikti...

Pasijutau labai nusivylusi. Še, kad nori! Kėliausi dar ne-prašvitus, nepaisydama plikledžio lėkiau į darbą, o klientė ketina pareikšti: „Atleiskite, pasimatymą atidedu vėlesniam laikui.“

Beje, toji Laura dar ir mandagi – rado laiko įspėti detek-tyvę, kad susitikimą atideda. Dirbdama sekle esu sutikusi ir kitokių žmonių, kurie sutartą valandą paprasčiausiai neat-vykdavo. Ateinu į kontorą, sėdžiu, laukiu klientės, o vėliau paaiškėja, kad šis neateis. Tada būna labai nemalonu. Nejau žmogui sunku paskambinti ir pranešti: „Atsiprašau, pasi-keitė planai“?

Lauros žodžiai pakėlė man nuotaiką:

– Vėluosiu maždaug valandą, – nuolankiu balsu tęsė ji. – Išties, jaučiuosi nepatogiai, šiaip esu punktuoli, bet šiandien sukliudė nenumatytos aplinkybės – prakiuro padanga. Gal galėtumėte palaukti? Labai prašau, neišeikite.

– Nesijaudinkite, – atsakiau, slėpdama džiugesį, – susi-tikimų niekada neskiriu taip, kad kontoroje susidurtų du klientai. Ramiai montuokite atsarginį ratą, pasėdėsiu, su-tvarkysiu popierius. Seniai ruošiausi tą daryti, tik laiko pri-trūkdamo.

– Jūs labai maloni! – sušuko Laura. – Tikiuosi, meistras tuoj atvyks!

Padėjau ragelį, nusižiovavau, tada nuėjau į sekso reikmenų parduotuvę. Jokių dokumentų, kuriuos reikėtų tvarkyti, žinoma, neturėjau. Ir kitų užsakovų, išskyrus Laurą, taip pat nebuvo. Dirbdama agentūroje išmokau keletą paprastų dalykų, primityvių gudrybių. Viena jų – potencialiam klientui leisti suprasti, kad kontoros darbuotojai turi daugybę darbų, ir minios žmonių tiesiog svajoja kreiptis į juos dėl paslaugų.

Išgirdusi žingsnius, už prekystalio sėdinti Rita pastūmė į šalį knygą ir nustebusi riktelėjo:

– Ko atėjai? Tavęs nekvietėme.

– Labai malonu... – šyptelėjau. – Tiek to, išeinu. Šiaip tikėjaisi, kad arbata pavaišinsi, taip sušalau, kad net drebu...

– Ak, atleisk! – pašoko Rita. – Norėjau pasakyti, kad klientų nėra, ir tavęs, kaip reklamos agentės, nereikia! Mūsų šeimininkas – idiotas! Po galais, ko aš čia stypsau? Kam sekmadienio rytą gali prireikti sekso žaisliukų? Ar tau su citrina?

– Taip, – linktelėjau. – Ar saldainių neturi? Taip norisi saldumynų.

– Visa tai – dėl miego trūkumo, – atsiduso Rita, – man pačiai visada rytais sunku išsibudinti. Ak, jei pavyktų ištekti už oligarcho, tikrai žinočiau, ką veikti! Visą dieną miegočiau! Juk nuo keturiolikos metų ariu...

Nesiliaudama tarškėti, Rita iš spintelės išėmė du puodelius, arbatos pakelius, kupiną indelį rafinado, įpylė karšto vandens ir staiga sukikeno:

– Klausyk, Lempa, gal tau kelnaičių reikia? Vakar vakare atvežė – gražios, nėriniuotos. Štai, pažvelk!

Įsistebeilijau į nedidelę skiautę, kurią Rita išėmė iš pakuotės, ir gūžtelėjau pečiais:

– Ne, ačiū, tokiu nevilkiu.

– Tu jas pačiupinék, – pasiūlė pardavėja.

Pirštaiš pamaigiau medžiagos gumulėlį su raišteliais.

– Kokios keistos, – nusistebėjau, – lyg guminės.

– Tai valgomi stringai, – linksmai aiškino Rita, – braškių skonio.

– Nesupratau...

Rita pabalino akis.

– Lempa, tu – tamsuolė! Apsimauni kelnaites ir kavalieriui sušoki striptizą, o vėliau drabužį gali suvalgyti. Linksmas pokštas, ar ne? Manau, tokius daikčiukus kaipmat išgraibstys.

Krenkštelėjau.

– Na... gal ir taip...

– Gal nori? Padovanosiu!

– Ne, ne, ačiū, – skubiai atsisakiau, o vėliau nesusilaikiau ir paklausiau: – Ar jos skanios? Iš ko jos pagamintos?

Rita gūžtelėjo pečiaiis:

– Velniai žino. Manau, kad iš marmelado. Jis turėtų būti labai plonai iškočiotas, o vėliau susiūtas.

– Taigi ištirps ant kūno! Šiaip ar taip, trisdešimt šeši ir šešios.

– Juk jų nuolat niekas nenešioja, vos porai minučių užsimauna.

– Kodėl? – nustebusi paklausiau.

Rita sumirksėjo:

– Bijau, kad nesuprasi.

Skėstelėjau rankas:

– Esu atsilikėlė, nespėju sekti naujienų.

– Klausyk, gal paragaukime stringų, – atgijo Rita, – vietoj saldinių prie arbatos?

– Nenoriu.

– Maldauju!

– Pati valgyk.

– Kas tau? Tuoj supjaustysiu gabalėliais, ir turėsime marmeladinių saldinių. Juk jie nauji, tiesiog iš dėžutės.

– Ačiū, kad nepasiūlei paragauti jau dėvėtų apatinių drabužėlių, – atkirtau.

– Tu visai pasenai, – atsiduso Rita.

– Kas? – pasipiktinau.

– Tu!

– Aš?

– Aišku, tu! – išplėtė didžiules tamsiai rudas akis Rita. – Man vis smalsu, norisi sužinoti naujų dalykų. O tu priblėσαι, pasenai. Senoms raganoms naujovės nerūpi, sėdi su veltinėmis šlepetėmis prie televizoriaus ir burba: „Mūsų laikais paleistuvysčių nebuvo, dirbome valstybės gerovei...“ Įdomu, ar jie savo vaikus irgi darbe pradėjo, per pietų pertrauką? Ar vis dėlto atitrūko nuo darbo pareigų? Mano mama mums su sese ausis išūžė: „Mergaitės, mokykitės, negalvokite apie kavalierius, pirmiausia – diplomai, aš, būdama jūsų metų...“ Nesibaigianti dainelė... Tiesiog juokinga! Vertėtų priminti, kad ji, negalvodama apie nieką kita, išskyrus pamokas, mane pagimdė būdama šešiolikos metų.

– Kas ta prigesusi senė, ragana? – supykau.

– Tu.

– Aš?

– Tu, tu! Jaunoms viskas įdomu. Na, pavyzdžiui, kokio tie stringai skonio.

– Pjaustyk kelnaites! – įsakiau. – Tuoj pamatysi, kad su senėmis neturiu nieko bendra.

Rita pamėgino pjaustyti drabužėlį, bet jai nepavyko.

– Atsikąsk, – paliepė ji.

– Ar tu neragausi?

– Po tavęs, – linktelėjo Rita.

Mėginau atsikąsti stringų gabalėlį, bet ir man nepavyko. Medžiaga pasirodė esanti tampri, neatkandama.

– Grūsk į burną visą, – įsakė Rita.

Kažkodėl paklausau ir išsyk pagalvoju: „Juk taip lengva ir paspringti...“ Kelnaitės netikėtai greitai pradėjo tirpti burnoje ir po akimirkos dingo be pėdsako.

– Na, kaip – smalsiai paklausė Rita, – patiko?

– Panašu į kramtomąją gumą.

– Vadinasi, nelabai?

– Nieko ypatinga, – patvirtinau, – šimtą kartų esu ragavusi panašaus skonio ledinukų, kramtomosios gumos, marmeladinių saldainių...

– Už ką tokius pinigus lupa! – pyko Rita.

– Už pokštą, – šyptelėjau... ir staiga pradėjau kosėti.

– Gurkštelėk arbatos, – rūpestingai pasiūlė Rita, – man po saldumynų irgi visada gerklę perši.

Pačiuopau puodelį ir mėginau numaldyti kosulį.

– Gal praversiu orlaidę, – pasiūlė Rita, – nes labai paraudai, tave išmušė dėmės...

– Tikrai? – vos išlemenau.

Rita iš rankinės išsitraukė pudrinę ir pakišo man po nosimi:

– Štai, pažvelk.

Žvilgtelėjau į apvalų veidrodėlį ir sušvokščiau:

– Tai – alergija! Ritute, bėk kuo greičiau į mūsų biurą, išimk iš rankinės vaistus, tokią melsvą dėžutę. Atnešk ją.

– Lekiu! – sucypė pardavėja. – Ak, Lempa, kokia tu baisi! Jei užeitų pirkėjas, mikliai bėk lauk, negąsdink žmonių.

2 SKYRIUS

Po penkiolikos minučių vėl galėjau kalbėti, tiesa, tik gergždžiančiu žemu balsu. Kosulys liovėsi, bet veidas ir rankos atrodė šlykščiai – oda buvo nusėta ryškiai raudonomis dėmėmis. Gerai, kad nors neniežtėjo...

– Ką dabar daryti? – nusiminusi šūktelėjau.

– Greitai praeis, – lengvabūdiškai mostelėjo Rita.
– Tau lengva kalbėti, o pas mane po pusvalandžio klientė ateis, – atsidusau.

– Niekis.

– Ar tu norėtum turėti reikalų su detektyvu, kuris panašus į niežais sergantį ligonį?

– Ne, – mikliai atsakė Rita, bet susizgribusi bemat pridūrė: – Paaiškink, kad tau alergija. Beje, kam esi alergiška?

– Tavo idiotiškomis kelnaitėms! Tikriausiai jos – vien iš chemikalų.

– Na, ką tu! – meilikavo Ritutė. – Tai neįmanoma! Štai, pažvelk, ant dėžutės parašyta: „Nesukelia alergijos“.

– Ar tiki visais užrašais, esančiais ant pakuočių ir tvorų? – supykusi paklausiau. – Geriau pagalvok, kaip dabar iš padėties išsisukti.

– Vau! – pašoko Rita. – Žinau. Sėdėk ramiai!

Mergina lyg žaibas šmurkštelėjo po prekystaliu, ištraukė buteliuką ir džiugiai pareiškė:

– Tuoj viskas bus gerai.

– Kas čia? – įtariai paklausiau.

– Kreminė pudra, – noriai paaiškino Ritutė, – „prinokusio abrikoso“ spalvos. Nesipriešink, blogiau nebus. Gal patepkime?

– Gerai, – liūdnai tariu.

– Būsi tikra gražuolė, – pažadėjo Rita. – Taip, taip... čia reikia daugiau, dabar kaktą... Na? Kaip?

Vėl žvilgtelėjau į veidrodėlį. Iš esmės neblogai. Tiesa, per daug tamsus pudros atspalvis mano odai suteikė tamsaus gymio išpūdį, užtat visiškai paslėpė ryškiai raudonas dėmes. Viena bėda – prie „čigonės“ veido šviesūs plaukai nederėjo. Be to, jie, trumpai kirpti, atrodė negrabiai, tad aš buvau panaši į išdažytą lėlę.

– Regis, geriau su užsakove nesusitikti, – nusivylusi lepletelėjau. – Tuoj toji Laura atvažiuos, tad tu pasitik ją ir pasa-